

[Boligministeren]

i år, altså over en halvandet års periode, i Københavns og Frederiksberg kommuner tilsammen er udstykket 406 ejendomme indeholdende lige godt 5.000 boliger før opdelingen.

Vi har ikke tal fra den øvrige del af landet og har ikke kunnet få det, men hvis vi skønner, at antallet af udstykninger her også er omkring 5.000, vil det totale antal udstykkede ejerlejligheder indtil 30. september 1977 være omkring 10.000. Det endelige tal for udstykninger efter loven før forårets lovændring kan først oplyses, når tinglysningspligten for eventuelle yderligere igangværende udstykninger udløber den 31. marts 1978.

Efter den nye lov er der – efter de oplysninger, vi er i besiddelse af – hidtil ingen opdelinger gennemført, men vi følger naturligvis i ministeriet og i regeringen fortsat udviklingen ganske nøje, og hvis det viser sig, at de stramninger, der blev foretaget i foråret, ikke i fornødent omfang har rettet op på skævhederne, vil der – som statsministeren nævnte i åbningstalen – af regeringen blive fremsat forslag om helt at standse disse udstykninger.

Boliger for unge under uddannelse er et særligt område. Problemerne her skal jeg ikke komme nærmere ind på i denne redegørelse, men henviser til det lovforslag om en ændret støtteordning, der var til 1. behandling her i tinget den 11. oktober 1977.

Med hensyn til den fremtidige boligpolitik vil jeg gerne sige, at baggrunden for den boligpolitiske aftale, som socialdemokratiet, venstre, det radikale venstre, det konservative folkeparti, centrum-demokraterne og kristeligt folkeparti traf i 1974, var – og jeg tillader mig at citere: »ønsket om at bidrage til stabilitet i byggesektoren og at tilvejebringe et sikrere grundlag for de boligmæssige dispositioner, som familier, virksomheder, pengeinstitutter m. v. træffer. Partierne tillægger det i særlig grad betydning, at der ved en afklaring af den fremtidige boligpolitik også skabes sikkerhed for beskæftigelse og investeringer i byggesektoren«.

Denne målsætning kan også gælde for de kommende forhandlinger, men det må tilføjes, at den økonomiske og beskæftigelsesmæssige udvikling siden 1974 har vist, at forhold, som man ikke kunne forudse omfanget af i 1974, gør det nødvendigt at tage en række problemer op til ny vurdering, i nogle til-

fælde til revision og i andre tilfælde endda med sigte på at finde frem til andre løsninger.

Regeringen vil på et senere tidspunkt fremlægge sine forslag, når de forberedelser, der længe har været i gang, er tilstrækkelig langt fremme. Jeg skal derfor i dag kun pege på de centrale problemer, der må med i de kommende drøftelser.

Det drejer sig om byggebehovet, hvor der må foretages en vurdering af nybyggeriets størrelse kombineret med det meget store behov for modernisering og byfornyelse i de ældre boligkvarterer, sådan som det har været påpeget bl. a. fra min side siden i foråret.

I den forbindelse er der også grund til at nævne, at vi i forvejen har en særdeles moderne saneringslov, som det efter mit skøn vil være gørligt at udbygge, så man kan nå et godt stykke ad vejen med byfornyelsen.

Det drejer sig også om en finansieringsordning for både nybyggeriet og moderniseringsprocessen, som sikrer bedst mulig byggerytme og en huslejedannelse, der giver beboerne størst mulig tryghed over en længere årrække mod utilsigtede, men stærkt virkende unormale huslejeforhøjelser ude af trit med indkomstudviklingen.

Det drejer sig også om forholdet ejer-lejer og dette at tilvejebringe en større økonomisk ligestilling mellem disse grupper. Dette hører skattelovgivningen til, men forpligtelsen til at tage spørgsmålet om ligestillingen op er indbygget i forliget af 1974.

Det gælder endvidere sådanne helt kontante og pr. 1. april 1979 højaktuelle problemer som virkningen af rentesikringens aftrapning, når den nugældende specielle ordning ophører, således at beboerne i disse byggerier kan få en fornuftig huslejeudvikling også efter 1. april 1979 og få sikkerhed for denne udvikling i så god tid som muligt.

Til slut vil jeg gerne sige, at forhandlingerne skal denne gang føres på en anden baggrund end før boligaftalen af 1974. Vi har på én gang problemerne i forbindelse med en økonomisk stramning og den indkomstpolitiske målsætning og ønskerne om at fremme beskæftigelsen. Boligbyggeriet rummer gennem behovet for både nybyggeri og byfornyelse en beskæftigelsesreserve for byggeområdets kapacitet, der let ville kunne reducere arbejdsløsheden betydeligt i denne sektor, hvis vi isoleret kunne løse finansieringen af